

La noia cremada al forn de calç

Prats de Lluçanès

Ubicació

Comarca: Lluçanès
Lloc/Adreça: Sector sud-oest del terme municipal

Coordenades:

Latitud: 41.97852
Longitud: 2.00389
UTM Est (X): 417476
UTM Nord (Y): 4647871

Classificació

Número de fitxa 08171-100
Àmbit: Patrimoni immaterial
Tipologia Tradició oral
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Accés Obert
Ús actual: Científic
Titularitat Pública
Fitxes associades:
[Coma del Forn](#)
Autoria de la fitxa Jordi Compte i Marta Homs
Data de registre de la fitxa: dc., 03/01/2007 - 01:00

Descripció

Antigament a prop de la casa de la Coma del Forn, de la parròquia de Santa Eulàlia de Pardines, al municipi de Prats de Lluçanès, hi havia un forn de calç, on hi van cremar una noia, tirant-la al foc de viu en viu. S'explica que un vailet que guardava les vaques de la Biscola i es trobava molt a prop del lloc dels fets, tenia les vaques pasturant enmig del bosc, mentre estava en un petit turonet a l'ombra d'un roure. Feia calor i, recolzat a la soca de l'arbre, alhora que descansava, gaudia de la frescor de la seva ombra. Des d'aquesta

talaia controlava el bestiar i passava el temps mirant com dos homes anaven peixent llenya a la boca del forn on feien una cuita de calç. Perquè la calç quedés ben cuita era convenient que el foc fos molt viu i constant.

Des del lloc on es trobava veia el forn per la part de darrera. De cop i volta van aparèixer dos homes que portaven armes per un camí que venia del bosc en direcció al forn. Van arribar davant del forn, es va sentir que parlaven, però amb la distància no es podia entendre res. Després de parlar una estona, els dos treballadors van marxar acompanyats d'un dels dos homes armats bosc enllà. Quan eren lluny de les envistes del forn, van arribar dos homes més que també anaven armats i portaven una noia jove molt maca, de cabells rossos i molt llargs. Junt amb la noia varen entrar al forn. No va passar gaire estona que van sortir del cobert que hi havia davant del forn, però sense la noia; van marxar pel camí d'on havien vingut. El que havia arribat primer va anar cap a on es trobava l'altre company que vigilava els treballadors. No van passar ni deu minuts que els dos homes eren fora quan van tornar els dos treballadors que feien foc al forn. Van continuar fent foc els dies que faltaven fins a tenir feta la cuita de calç.

El bover portava el dinar al sarró i s'estava tot el dia fora amb les vaques, sota el roure, on hi havia bona pastura i les vaques es portaven bé. Va dinar, però sense perdre de vista el forn per veure si la noia apareixia per algun lloc, però no la va veure mai més. El noi no va dir res a ningú del que havia vist, no fos cas que en algun moment de distracció hagués marxat sense que ell se n'adonés.

Diu que ja feia molt temps que el forn no cremava quan va començar a córrer la veu que en aquell lloc hi sortia por. La gent sentia molts sorolls i com uns gemecs de persona. Als capvespres, i algun dia fins ben entrada la nit, sobre el forn apareixia una creu vermella, deien que era com si fos de ferro roent, amb una espècie de cerclada d'un color platejat molt intens. La gent de la contrada estava un xic espantada amb la por que sortia en aquest lloc.

Un dia algú va preguntar al bover de la Biscola:

-Tu, vailet, que guardes les vaques prop del lloc, no has pas vist res d'estrany a la vora del forn de calç?

-Doncs no, hi passo molts dies i tot està com sempre, el forn està parat i ja fa molt temps que no hi couen calç.

-No has sentit a dir que allà hi surt por?

-Doncs no, però si que un dia vaig veure com una noia acompanyada d'uns homes que portaven armes entrava al forn. Els homes van sortir, però la noia no.

Els que preguntaven al vailet van quedar un xic astorats:

-Explica això que dius, que hi va desaparèixer una noia.

El bover els va explicar el que havia vist. Es van quedar corglaçats. Aquell dia havia desaparegut una noia de divuit anys, rossa, de cabellera llarga i molt maca, d'una casa de la parròquia de Santa Eulàlia de Pardines, i mai més ningú no en va saber res més. Anava un parell de vegades cada setmana a la parròquia per donar un cop de mà a la majordoma en les feines de l'església. Segons els rumors la noia estava embarassada, tampoc tenia cap pretendent. Com que era de casa bona no li podien buscar cap masoveret per casar-la. Deixar que seguís l'embaràs era una deshonra per a la família. Hi havia dues maneres de resoldre la malifeta: que la noia entrés en un convent de clausura o fer-la desaparèixer.

Observacions:

(Continuació descripció) Van decidir que el millor era fer desaparèixer l'embarassada i per no deixar rastre la van llençar dintre el forn de calç quan cremava, allà no en quedava ni la pols.

La dita era que la por que apareixia a la creu vermella era el senyal de l'horrorós crim comès en aquell lloc, els gemecs que s'hi sentien es devien al patiment de la noia en morir cremada de viu en viu i l'aura que envoltava la creu era senyal inequívoc que la noia era dalt del cel. Es comentava que aquestes manifestacions eren l'esperit de la noia cremada en aquell lloc, demanant venjança i justícia per a qui la va condemnar a morir cremada. Això era un escarni públic per a la família. Segons les creences de l'època, quan en una casa passava un d'aquests fets, aquella família mai més tindria ventura, només la dissort regnaria en els seus descendents.

Bibliografia

TORRES, J., Por, màgica i tresors a la Catalunya interior, Farell, 2003

